

Лист ученика Основне школе „Бранко Радичевић” Неготин

УРАНАК

Споменик

Број 25, март 2018. године

ЛИКОВНИ КОНКУРС ПОВОДОМ

ДАНА ШКОЛЕ

1. награда

Теодора Димиресковић, 3/1
ОШ „ Вук Караџић ”

2. награда

Анастасија Кожицић, 4р
ОШ „ Ј.Ј. Змај ” Јабучевац

3. награда

Софија Трујкић 4/2
ОШ „ Бранко Радичевић ”

ПОХВАЛЕ

Наташа Стевановић, 1р.
ОШ „ Стеван Мокрањац ” Кобишница

Анђела Стојановић, 4/1
ОШ „ Бранко Радичевић ”

Анђелија Јањић, 3/2
ОШ „ Бранко Радичевић ”

Жељка Јоцић, 1/1
ОШ „ Бранко Радичевић ”

Ена Истатков, 3/3
ОШ „ Вук Караџић ”

Милица Станковић, 3/1
ОШ „ Вера Радосављевић ”

Поштовани ученици, родитељи, колеге, велика је част и привилегија бити на челу ове школе која има успешну и дугогодишњу традицију. Ове године школа прославља јубиларних тридесет пет година рада, исписујемо још једну страницу историјата школе „Бранко Радичевић“ и присећамо се свих претходних. Бити на челу основне школе представља велики изазов, али и велику обавезу и одговорност. Поверење које деца и родитељи имају у нас и у саму школу је нешто што се не сме изневерити. Како би смо оправдали то поверење и ове школске године смо вредно радили и постигли одређене резултате.

Симболичан назив овогодишњег Дана школе је *Бранков споменар*. Име „Бранко Радичевић“ наша шко-

ла носи од 1993. године, када је промењен њен ранији назив „Јосип Броз Тито“. Тада је установљен и нови Дан школе – 27. март.

Почев од 1982. године, када је у Неготину изграђена као трећа школа по реду, па до данас – 2018. године, основна школа „Бранко Радичевић“ не престаје да васпитава и образује успешне ученике, а пре свега добре људе. Реализацијом наставног плана и програма школа успешно остварује своје циљеве и задатке и прати нове трендове у наставном процесу.

Наша школа ужива углед и у ширем окружењу. Све се то постиже систематичношћу у раду наших запослених, квалитетном реализацијом наставе и сталним стручним усавршавањем наставника и стручних сарадника. Поносни смо што можемо рећи да у нашој школи раде наставници чији су радни успеси изванредни. Они пред ученике још у најранијој фази васпитања и образовања постављају изазове и инспиришу их да померају сопствене границе у размишљању и учењу. Доказ за то су стални успеси ученика наше школе на такмичењима окружног и републичког нивоа из наставних предмета.

Естетском уређењу школе и њене околине поклања се изузетна пажња. Богата библиотека, дигитални кабинети, добро опремљена сала за физичко васпитање и остале спортске активности, само су неке од предности које наша школа нуди својим ученицима. Већ дужи низ година улажемо изузетно много енергије у развој наше школе. Пројекти, сарадња са локалном заједницом, са градским и републичким институцијама, стручни семинари у нашој школи, прилози о успесима наших ученика у медијима и на сајту школе, као и учешће на разним такмичењима, представљају само неке од видљивих ефеката те енергије наших наставника и ученика.

Задовољство ми је да истакнем чињеницу да се наша школа све више отвара према друштвеној средини и постаје значајан културни центар општине. У прилог томе говори чињеница да смо се као партнери укључили у неколико активности и успешно их реализовали, а популација која је центар планираних активности јесу, управо, ученици наше школе. Резултат такве интезивне и квалитетне сарадње са јавним установама, образовним институцијама јесу разноврсне активности, богастији школски живот и веће задовољство наших ученика. На овом пољу може се урадити још више и с тога очекујем да ће у наредним годинама резултати бити још бољи.

Људски ресурси, са свим својим квалитетима, материјално-техничка опремљеност школе и максимално коришћење ресурса локалне средине, гаранција су да ће ова школа из године у годину постајати све боља.

Поштовани родитељи, уколико размишљате да управо нама поверите васпитање и образовање вашег детета, охрабрујем вас да нас посетите и поразговорате са нашим учитељима, наставницима и стручним сарадницима, а они ће радо одговорити на сва ваша питања.

Директор школе
Драган Ђукић

Славимо 35. рођендан!

У нашу школу ђаци су први пут крочили пре тачно 35 година. Ступили су у нове, светле и чисте учионице у модерној, чак и раскошној грађевини, опремљеној савременим наставним средствима за то време. Њено прво име било је Трећа основна школа, а од 28.5.1983. носила је име Јосипа Броза Тита, југословенског државника, чија се биста налазила на постољу испред школе. Школа је на свом почетку бројала 893 ђака и 64 радника у настави и осталим службама. Од 6. маја 1992. год школа носи име нашег великог романтичарског песника Бранка Радичевића. Његова биста, рад Наде Којић, академске сликарке и наше наставнице ликовног, данас краси улаз у школу. Школа данас броји 462 ученика.

До 1993. године наш Школски лист излазио је под називом *Наша младост*, а од 1994., инспирисани Бранковом поезијом, мењамо име у *Уранак*, по честом мотиву светлости рађања новог дана у Бранковој поезији, присутног и у песми *Путник на уранку*. Наш часопис постаје дневник, па и својеврстан споменар, који сада броји већ 25 свезака на чијим су страницама забележени и описани догађаји из школског живота наших ђака и наставника. Верујемо, да ће свако ко је данас ђак или наставник у овој школи, када узме у руке наш лист после много година, са сетом читати његове стране и да ће му тада на ум пасти Бранкови стихови „Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба“.

Луцкаста песма за драгу особу

Срце ми велико,
душа ми је пуна,
кад у школу дође
другарица Уна.

Да седимо заједно,
рекла је учитељица,
зато што је она
моја најбоља
другарица.

Играмо се стално,
на ритмику идемо,
а понекад заједно
и ужину делимо.

Уну много волим,
тако стоје ствари,
немојте се љутити
остали другари.

Да вас је не волим
тај сигурно лаже,
луцкаста је песма,
тако наслов каже.

*Јана Вучинић, IV,
ОШ „Бранко Радичевић“
Неготин*

Љубав не познаје границе

У љубави страх не постоји,
јер у љубави су сви хероји.
Права љубав године не броји
јер љубав свима лепо стоји.

За љубав боја коже не постоји,
сви су исти у било којој боји.
Љубав границе никад не види
јер кад се заљуби, човек обневиди.

За љубав мера не постоји,
јер љубав се никада не броји.
У сваком облику љубав се јавља
и све у животу поправља.

Када мама воли дете своје
или када се воле двоје,
када сестра воли брата
или када бебу воли тата,
све то љубав зове се,
и љубави само десе се.

*Теодора Стојић, IV,
ОШ „Бранко Радичевић“
Неготин*

Ђачко доба моје баке

Овом причом желим да вас вратим у детињство, да се присетите школских дана. Било би ми драго да одвојите ваше време и прочитате причу о ђачком добу моје баке.

Моја бака Јасмина је родом из села Малајнице. Малајница је село разбацаног типа са основном школом од првог до четвртог разреда. Бака је причала о свом путу од куће до школе. Свакога дана је пешачила по неколико километара кроз шуму. Кроз осмех се сећа детињства и периода проведеног у тој школи. Говорила ми је да су спремали приредбе као Титови пионири. Сећа се школских униформи и строгих учитеља. Бака каже да су у то време постојале казне за непослушност ученика. Клечање на кукурузу је била најгора казна. Она каже да је баш та казна од њих направила поштене и вредне људе. После четвртог разреда моја бака се сели у основну школу у селу Штубик. Опет је од куће до школе пешачила доста дуго, али каже да јој је то најлепши део детињства. У петом разреду први пут одлази на рекреативну наставу у Крагујевац. Она сада то описује једном реченицом: „Сељачко дете жељно свега у великом граду“. Тада се први пут изгубила на Шумарицама. Застала је да се диви продавцу шећерне вуне док су њени другови прадили наставника. Срећи моје баке није било краја када су је пронашли.

Слушајући бакину причу дошао сам до закључка да је њено одрастање било јако лепо и занимљиво за разлику од садашњег одрастања моје генерације. Моја бака често изговара реченицу: „Тада су била другачија времена“.

*Лука Ђосић, V,
ОШ „Бранко Радичевић“
Неготин*

Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба

Често слушам мог деду како каже: „Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба.“

Ништа га нисам разумео. Трудио сам се да схватим шта је желео тиме да каже. Али сада, када мало боље размислим, том реченицом је рекао много. Све је било другачије када сам био скроз мали. Тада сам се стално играо са мамом и татом. Моја мама тада није радила. Свуда ме је водила са собом. Стално смо ишли у паркић, на игралиште и стадио. Када је почела да ради, уписала ме је у вртић. И тамо сам се играо, али мање. Тамо смо имали и друге обавезе, а не само да се играмо. Када сам пошао у школу, све мање сам имао времена за игру. Тада су почеле друге обавезе, учење, домаћи задаци, тренинзи. У школи сам научио како се пише, рачуна, воли, поштује, машта...

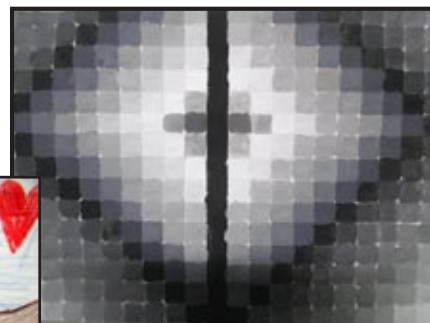
Учитељица нас свакога дана учи како се постаје добар човек. У мом срцу је дубоко урежана. Соко Бања – тада сам први пут отишао негде без маме и тате. Сећам се наших шетњи, маскембала и журки.

Мој деда каже да уживам док сам мали и док идем у школу. После, када порастем, биће све другачије, па ваљда ћу и ја постати неки пекар, лекар или апотекар.

*Михајло Стаменковић, III,
ОШ „Бранко Радичевић“
Неготин*

Маја Германовић, VI

Јелена Ландела, VI

Богдан Јовановић, III

Луцкаста песма за драгу особу

Тата,
када са посла стигнеш,
хоћу да ме високо дигнеш!

Тата,
када увече у кревет легнем,
желим да ме чврсто стегнеш!

Ти си најбољи тата,
зато што волиш
мене и мог брата.

Ти си првак наше куће,
ти си снажан као цин,
волим те пуно тата,
каже ти то твој син.

Урош Јаковљевић, IV,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин

Слободна

Једнога дана бићу слободна.
Једнога дана разбићу кавез овај,
разбићу баријеру ову.
Као птица у лету бићу слободна.
То је судбина.
Слободна као птица у лету небом.
Бићу слободна.
То је судбина.

Уна Балчановић, VI,
ОШ „Бранко Радичевић“

Дарија Чолић, III,

Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба

Нисам више ђак првак
нити је моја школа баук,
сада радо у њу идем
нека је моме тати наук.
Своје другаре радо тражим,
да збијамо шале луде.
Играмо се, веселимо,
па шта буде, нека буде.

Моја школа, моја љубав
многе тајне она чува,
без расправе, сада тврдим
најлепша је ђачка клупа.

Ленка Банковић, III,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин

Филип Ђурић, V₂

Селена Душић, V₂

Лука Мировић, VI₂

Павле Пуцаревић, V₂

Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба

Кад си био мали
ти си волео да се играш.
То су биле лепе године
а сада, само радиш.
Не, не, не, немаш више времена за
игру.
Сада те више не не не
занимају колца и игра.
Сада те занима плата.
А сада кад си постао деда
учим твог унука.
Ништа више ми не треба.

Михајло Стаменковић, III,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин

Јелена Крстић, I₁

Анђела Стојановић, IV₁

Ема Орељ, VII₂

Уна Којић, IV₁

ПОНОСНИ СМО НА ЊИХ

Интервју:

Марија Стопа, ученица генерације школске 2016/2017.

- **За коју се школу определила ученица генерације 2016/2017 и зашто?**

Определила сам се за Средњу школу за информационе технологије у Београду, зато што сам одлучила у ком смеру желим да се образујем и усавршавам. Одувек ме је привлачила математика и све природне науке, као и информатика, зато сам уписала оно што волим и где видим себе у будућности.

- **Како си се снашла у новом окружењу?**

Сваки нови почетак је тежак, нови град, нова околина, али убрзо сам се снашла. У ново друштво сам се одлично уклопила. Сви се међусобно поштујемо и дружимо. Драго ми је зато што сви имамо иста интересовања за даљи напредак и такмичарски дух за што боље резултате.

- **Како организујеш своје време?**

Још као мала сам волела да организујем своје време, што се касније испоставило као веома корисна ствар. Што се тиче мог организовања времена, волим да на папиру испишем своје обавезе и поставим приоритете и касније само испратим мој план.

- **Колико времена проведеш у учењу, а колико ти остаје слободног времена и како га проводиш?**

Учим онолико колико је довољно да савладам задато градиво. Предмети из природних наука, где се решавају задаци, одувек су ми лакше ишли и одузимали мање времена. У средњој школи је по мом мишљењу потребно више времена за учење, али ако се учи редовно и добро организује време, све може да се постигне и ништа није немогуће. Слободно време ми зависи од броја обавеза. Углавном слободно време имам за викенд, тада идем у шетњу или на трчање са другарицама на Ади Циганлији. Тако се ослобађам стреса и спремна

сам за нове изазове. Сем физичке активности у слободно време волим да читам књиге.

- **По чему ћеш памтити основну школу?**

Основна школа ми је остала у лепом сећању. Пружила ми је пријатан боравак, квалитетно образовање и васпитање. Код моје учитељице свако дете је имало своје место и сву потребну пажњу. Провела сам незаборавне тренутке у дружењу, смењу и игри са својим другарима. Памтићу основну школу и по незаборавним екскурзијама и разредним старешинама. Школа је била опремљена бројним наставним средствима, компјутерима и интерактивном таблом, што

је уз помоћ ангажованих наставника у мени изазвало интересовање за упис садашње школе. Неке од најлепших успомена носим са бројних такмичења. Радо ћу се сећати свих својих наставника који су радили интензивно и са љубављу. Такође се радо сећам својих приредби и учешћа на разним школским секцијама.

- **Чиме да се руководе садашњи осмаци при избору средње школе?**

Посаветовала бих садашње осмаке да пре свега упознају себе, своје способности и своја интересовања, како би донели исправну одлуку о својој будућности. Зато је важно да изаберу средњу школу, а касније и факултет који ће им пружити могућност да се баве занимањем које воле. Такође бих посаветовала да добра припрема за пријемни испит доноси мање стреса, више самопоуздања и одличне резултате.

Пожелела бих свим осмацима да успешно положи пријемни испит и упишу жељене школе.

- **Који су твоји даљи планови?**

Моји даљи планови су да као и до сада успешно наставим школовање на подручју информационих технологија и да упишем факултет који ће ми то омогућити.

Милена Трајковић, V₃

Никола Јерemiћ

Андреја Бурковић, III,

Наставник Мирослав Ружић о школи некад и сад

Мирослав Ружић, наш наставник у пензији, предавао је ОТО (предмет који се данас зове ТИО -Техничко и информатичко образовање) и један је од радника наше школе од њеног отварања. Од наставника Ружића, рођеног Неготинца, сазнали смо доста о прошлости не само наше школе већ и нашег града.

Какве вас успомене вежу за почетак рада школе и 1982. годину?

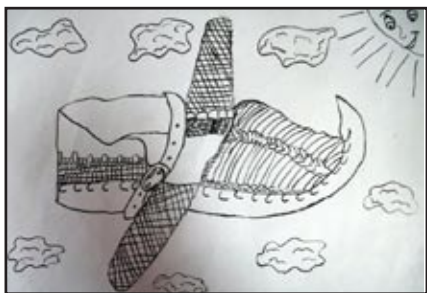
Део колектива ОШ „Вук Караџић”, углавном млађи кадар, прешао је у нову, Трећу основну школу. Били смо млади, пуни ентузијазма, већина одређена да им просвета не буде привремено занимање већ животни позив. Нова школа је за нас била подстрек да дамо све од себе, како у редовној настави, тако и у ваннаставним активностима. Већ после 2-3 године рада, школа се у различитим областима ваннаставних активности такмичала не само на републичком, већ и на савезном нивоу, тада велике Југославије. Нека од тих такмичења су била „Шта знаш о саобраћају“, „Наука младима“, многа спортска и уметничка такмичења.

Чега се најрадије сећате из периода вашег рада у нашој школи?

Најлепша успомена је свакако дружење са већим бројем колега, како у школи, тако и ван ње. Много смо једни другима помагали. Сећам се и тога да је једно просечно одељење седмог разреда које је, 1982. год. прешло из друге школе код нас, за годину дана, уз добру сарадњу са родитељима, постало једно од најбољих одељења.

Можете ли да упоредите школство некад и сад?

Некада је ова школа бројала преко 800 ученика, радило се у две смене. Организоване су тематске игранке за све школе. Ту су се читали и литерарни радови у којима су ченици, понекад и на шаљив начин, описивали наставнике. У простору данашње трпезарије пуштали смо филмове на кинопројектору, на 16 милиметарској траци. Био је организован и друштвено-користан рад као

Маја Германовић, VI₃

што је брање грожђа и сакупљање губара а од сакупљеног новца су плаћане екскурзије и зимовања деци родитеља са мањим примањима. На спортским такмичењима су у екипама били не само ученици већ и наставници, а занимљиво је да смо школу, заједно са ученицима, сами крчили и фарбали.

Некада су ученици били послушнији, а и више су нам веровали да је оно што тражимо од њих, заправо за њихово добро. Било је лепо и лако сарађивати са родитељима јер смо и једни и други од деце тражили да уче, да поштују старије и да их слушају. Данас је тежа комуникација са родитељима и као да смо заборавили да ми имамо исти циљ: да образујемо младе људе и да их научимо одговорности.

Какве успомене носите на време кад сте ви били ђак?

Сећам се да смо у забавиште, које се налазило у згради Старе цркве, носили свако своју столицу да бисмо имали где да седнемо, а Змајеве песме су нам биле основа за певање и рецитовање. Ишао сам у школу „Вук Караџић“ а учитељица ми је била Милица Лекић, добра као мајка. Касније је на мене јак утисак оставио наставник Техничког, тада се предмет звао Ручни рад, Живко Гавриловић. Посебно се сећам тога да смо на његовим часовима израдили слику Хајдук Вељка на коњу. Рад је био великог формата израђен од сирка (обојене сламе). Та слика је поклоњена другу Титу приликом његове посете Неготину. Питам се каква је била њена даља судбина и где се сада налази. Сећам се и наставнице француског, гђе Мержимске. Добротом којом је зрачила успела је да нас научи, и никад није изговорила ни реч на српском.

Како је изгледало дружење са вршњацима?

Као деца имали смо своје пољанче, у Кочиној улици. Тамо смо се окупљали и играли лопту, крпењачу, а понекад смо шутирали и балон од свињске бешике умотан у женску чарапу. Вероватно то данашњој деци звучи необично, али ето, свакако могу чути и од нас старијих

нешто ново. Зимом смо у залеђеним рупама иза пружног прелаза за Радујевац играли хокеј на леду, а клизальке су нам биле парче дрвета на чији доњи део смо стављали арматуру. Није било средстава, али није мањкало идеја.

Шта бисте поручили данашњим основцима, а шта својим млађим колегама?

Ђацима бих поручио да се више друже, разговарају, договарају, организују излете- да што више бораве у природи. Да више читају јер то, не само што развија машту и богати речник, већ нас учи како да препознамо различите емоције, и добре и лоше, и како да их поделимо са другима.

Колегама бих поручио да воле децу, да покажу интересовање за њих јер свако дете може нешто да уради. Треба дете стално хвалити, чак и за ситнице, поготову ученике који имају тешкоће у памћењу градива. Такво дете уз подршку може успешно да заврши високе шко-

Марија Рајуб, VI₃

ле, да оснује своју породицу и постане њен стуб. Ми као наставници треба да им помогнемо у томе, јер и поред свих негативних кретања у друштву, нас просветне раднике већина деце прихвата и рекао бих- воли.

Разговор водила
Весна Првуловић

Школска 2016/17. – Такмичења одржана након Дана школе

Шта знаш о саобраћају – општинско такмичење:

Тимски пласман:
2. место – Б категорија
4. место – Ц категорија

Појединачно:
2. место – Милица Јевремовић 5-2 – Б категорија
3. место - Милица Предовић 7-1 - Ц категорија
3. место – Никола Миловановић 5-2 – Б категорија

Биологија – окружно такмичење

1. место – Милица Јевремовић - 5-2
2. место – Лука Мирковић - 5-2
2. место – Алекса Пауновић - 5-3
1. место – Милена Траиловић – 6-3
2. место – Санела Симић – 7-1 - пласман на републичко
3. место – Емилија Иконић – 7-2
3. место – Марко Вуковић – 8-2
3. место – Јована Уруковић – 8-3

Српски језик – окружно такмичење

1. место - Алекса Пауновић - 5-3
1. место – Милица Јевремовић - 5-2
1. место – Бојана Јанковић - 5-3

Технично и информатичко образовање – окружно такмичење

1. награда – Станојловић Катарина – 8-2 – Примена електромагнета - пласман на републичко
учешће на окружном – Милан Карготић – 8-3 - Бродомодларство
3. награда – Јована Дујкић – 6-2 – Практична израда по задатку - пласман на републичко

учешће на окружном – Андреа Стојадиновић – 5-3 - Практична израда по задатку

Историја – окружно такмичење

учешће на окружном – Алекса Пауновић - 5-3
учешће на окружном – Јелан Јовић – 6-3
учешће на окружном – Немања Пластић – 8-2
учешће на окружном – Јована Уруковић -8-3

Математика – окружно такмичење

учешће на окружном – Филип Ђурић – 4-3
учешће на окружном – Јелица Живковић – 4-2
учешће на окружном – Михаило Милосављевић – 4-2
учешће на окружном – Стефан Тадић – 4-2
учешће на окружном – Милош Мицић – 4-2
учешће на окружном – Алекса Вељковић – 4-2
учешће на окружном – Сара Радојевић - 4.разред (Видровац)
учешће на окружном – Бојана Данковић- 4-1
учешће на окружном – Павле Пуцаревић- 4-2
учешће на окружном – Сара Владовић- 4-2
учешће на окружном – Лена Каличанин- 4-2
учешће на окружном – Илија Сиротовић- 4-2
учешће на окружном – Лазар Ђорђевић- 4-1

1. место – Алекса Пауновић - 5-3
учешће на окружном – Милица Јевремовић - 5-2
учешће на окружном – Стефан Томић – 5-1
учешће на окружном – Бојана Јанковић – 5-3
учешће на окружном – Илија Станковић – 6-1
учешће на окружном – Алекса Миловановић – 7-2
учешће на окружном – Милош Томић – 7-1
учешће на окружном – Матеја Живковић – 7-2
учешће на окружном – Марија Стопа – 8-3

Такмичење из математике „Мислиша“

3. награда Јован Милошевић 2-2
Похвале су добили :
Владовић Сара 4-2
Милосављевић Михаило 4-2
Мицић Милош 4-2
Томић Стефан 5-1
Пауновић Алекса 5-3
Јевремовић Милица 5-2

Енглески језик – окружно такмичење

2. место – Перовић Лазар 8-1 и пласман на републичко
Negotin elementary school English competition
трећи разред- Вељко Рајчић 3-2, 3. место
четврти разред- Михаило Милосављевић 4-2, 3. место
пети разред- Павле Јокановић 5-2, 3. место
седми разред- Константин Јањић 7-2, 1. место

Немачки језик – окружно такмичење

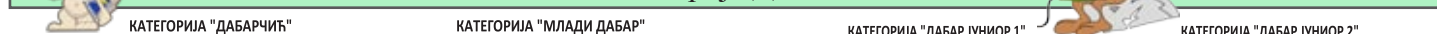
3. место – Јанковић Леон -8-3 и пласман на републичко
3. место – Марковић Андреја -8-3 и пласман на републичко

Мали фудбал- 3. место на међуокружном (пионири)
Мали фудбал- награда на окружном (пионири)
Гимнастика-2. место на међуокружном (најмлађе пионирке)
Гимнастика-2. место на међуокружном (млађе пионирке)

Смогра рецитатора „Песнице народа мог“

Ема Орел- 2. место општински ниво,
2. место окружни ниво

Категорија ДАБАР

КАТЕГОРИЈА "ДАБАРЧИЋ"

Име	Презиме	Раз.	НАГРАДА Општинско	РЕПУБЛИЧКО
1	Милица Јевремовић	6	1	Пласман
2	Александар Ивановић	6	1	Пласман
3	Милош Милошевић	6	1	Пласман
4	Алекса Пауновић	6	1	Пласман
5	Стефан Томић	6	1	
6	Анастасија Черчелановић	6	1	
7	Марко Уруковић	5	1	Пласман
8	Бојана Данковић	5	1	Пласман
9	Јаков Станковић	5	1	
10	Александра Думитрашковић	6	2	
11	Кристина Гачић	6	2	
12	Сара Радојевић	5	2	
13	Лена Каличанин	5	2	
14	Филип Ђурић	5	3	
15	Марко Пршо	5		Похвала
16	Сара Владовић	5		Похвала
17	Магдалена Будимир	5		Похвала
18	Милош Мицић	5		Похвала
19	Михаило Милосављевић	5		Похвала
20	Лука Ђосић	5		Похвала
21	Јанко Марјановић	5		Похвала
22	Павле Пуцаревић	5		Похвала
23	Никола Самарчић	5		Похвала
24	Илија Сиротовић	5		Похвала
25	Стефан Тадић	5		Похвала

КАТЕГОРИЈА "МЛАДИ ДАБАР"

Име	Презиме	Раз.	НАГРАДА Општинско	РЕПУБЛИЧКО
1	Филип Мариновић	8	1	Пласман
2	Алекса Черчелановић	8	1	Пласман
3	Ива Којић	8	1	Пласман
4	Алекса Миловановић	8	1	Пласман
5	Михаило Пршо	8	1	Пласман
6	Милош Томић	8	1	Пласман
7	Вељко Цветковић	8	2	
8	Дејвид Јовановић	8	2	
9	Вељко Перишић	8	2	
10	Вук Ришић	8	2	
11	Анђела Милутиновић	8	3	
12	Ива Балчановић	8		Похвала
14	Стефан Киш	8		Похвала

Ангелина Милосављевић, VII разред

КАТЕГОРИЈА "ДАБАР ЈУНИОР 1"

Име	Презиме	Раз.	МЕСТО
1	Нађа Миливојевић	2	II
2	Анђелина Марковић	2	III
3	Лазар Марковић	2	Похвала
4	Маринел Србљак	2	Похвала
5	Маша Раванић	2	Похвала
6	Анђела Младеновић	2	Похвала
7	Богдан Мутовић	2	Похвала
8	Соња Михајловић	2	Похвала
9	Катарина Радичевскић	2	Похвала
10	Лука Величковић	2	Похвала
11	Мина Димитријевић	2	Похвала
12	Ирина Паовић	2	Похвала
13	Софија Димитријевић	2	Похвала
14	Каја Варда Јовић	2	Похвала
15	Анђела Младеновић	2	Похвала
16	Ања Динић	2	Похвала
17	Ева Тасић	2	Похвала
18	Урош Нинић	2	Похвала
19	Милош Журкић	2	Похвала
20	Богдан Нифоровић	2	Похвала

КАТЕГОРИЈА "ДАБАР ЈУНИОР 2"

Име	Презиме	Раз.	МЕСТО
1	Теодора Трокановић	3	II
2	Јован Милошевић	3	III
3	Богдан Јовановић	3	III
4	Данило Стојадиновић	3	III
5	Милош Вакић	4	III
6	Јана Стојановић	4	III
7	Лана Јовановић	3	Похвала
8	Алекса Живадиновић	3	Похвала
9	Милан Матејевић	3	Похвала
10	Урош Николић	3	Похвала

Константин Јањић, VIII раз.

Школска 2017/18.

Кошарка – 1. место на општинском – екипа девојчица
Кошарка – 2. место на окружном - екипа девојчица
Кошарка – 1. место на општинском – екипа дечака
Кошарка – 2. место на окружном - екипа дечака
Одбојка – 3. место на општинском – екипа девојчица
Стони тенис – 1. место на општинском – екипа дечака
Стони тенис – 1. место на окружном – екипа дечака
Стони тенис – 2. место на републичком – екипа дечака
Фудбал – 1. место на окружном - екипа дечака
Фудбал – 3. место на међоукупном - екипа дечака
Гимнастика - 2. место на међоукупном -млађе пионирке
Гимнастика - 2. место на међоукупном -најмлађе пионирке

Енглески језик – општинско такмичење

2. место - Константин Јањић – 8-2

Немачки језик – општинско такмичење

2. место – Џукуловић Младен – 8-1

Хемија – општинско такмичење

2. место – Јована Дујкић – 7-2
3. место – Ема Орел – 7-2

Математика – општинско такмичење

Ученици трећег разреда:
1. место – Јован Милошевић 3-2
1. место – Лана Јовановић 3-3
2. место – Богдан Јовановић 3-2
3. место – Теодора Трокановић 3-3
3. место – Алекса Живадиновић 3-2
3. место – Теодор Пршо 3-1
похвала – Миљана Младеновић 3-1

Ученици четвртог разреда:
3. место – Андреа Савић 4-2
Похвале за учешће на општинском такмичењу и пласман на окружно:
- Никола Јевремовић – 4-2
- Милош Вакић- 4-1
- Јана Стојановић – 4-1
Ученици петог разреда:
Похвале за учешће на општинском такмичењу и пласман на окружно:
- Јелица Живковић – 5-1
- Михаило Милосављевић – 5-2
- Сара Владовић – 5-1
- Марко Уруковић – 5-2
Ученици шестог разреда:
1. место – Милица Јевремовић 6-2
Похвале за учешће на општинском такмичењу и пласман на окружно:
- Алекса Пауновић – 6-3
- Стефан Томић – 6-1
- Бојана Јанковић – 6-3
Ученици осмог разреда:
Похвале за учешће на општинском такмичењу и пласман на окружно:
- Милош Томић – 8-1
- Младен Дулкановић – 8-2

Информатика – општинско такмичење у програмирању

1. место – Алекса Пауновић– 6-3
2. место – Милош Томић – 8-1
Окружно такмичење у програмирању
1. место- Алекса Пауновић-6-3

Физика – општинско такмичење

1. место – Алекса Пауновић– 6-3
2. место – Стефан Томић – 6-1
похвала – Милица Јевремовић 6-2
1. место – Милош Томић– 8-1
2. место – Алекса Миловановић – 8-2
3. место – Марко Ивановић – 8-2

Физика – окружно такмичење

1. место – Алекса Пауновић– 6-3 и пласман на републичко
1. место – Милица Јевремовић – 6-2 и пласман на републичко
3. место – Стефан Томић – 6-1
похвала – Лука Мирковић – 6-2
похвала – Милош Томић– 8-1

Географија – општинско такмичење

3. место – Немања Мораревић – 7-3
3. место – Марко Ивановић – 8-2

Биологија – општинско такмичење

2. место- Лена Каличанин 5-3
3. место- Сара Радојевић 5-2
2. место- Милица Јевремовић 6-2
2. место-Алекса Пауновић 6-3
3. место- Лука Мирковић 6-2
2. место – Милена Траиловић 7-3
3. место – Јована Дујкић 7-2

Историја – општинско такмичење

2. место – Јелан Јовић 7-3

Књижевна олимпијада – општинско такмичење

3. место – Јелан Јовић – 7-3

Општинско такмичење ТИО

Дисциплина папирно моделарство 6.разред
1. награда-Лука Мирковић 6-2
2. награда – Алекса Пауновић 6-3

Дисциплина електротехника (практичан рад по задатку) 8. раз.

1. награда -Милица Савић 8-2
2. награда – Константин Јањић 8-2
Дисциплина авио моделарство:
1. награда -Јелена Митровић 7-2 разред
Дисциплина бродо моделарство:
1. награда –Јована Дујкић 7-3разред

Статистика

Природне и друштвене науке

У појединачној конкуренцији, укупно смо освојили **185** награда и похвала!

28 ученика има по две и више награда – укупно **96!**

156 различитих ученика је освојило награду или похвалу у појединачној конкуренцији, то је **33,7 %** од укупног броја ученика у школи!

Од **185** освојених награда, **13** је освојио **Алекса Пауновић 6/3**, док је **Милица Јевремовић 6/2** освојила **10!**

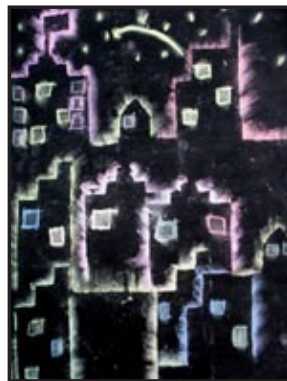
20 ученика је остварило пласман на републичко такмичење, од чега чак **12** из информатичких области!

Спорт

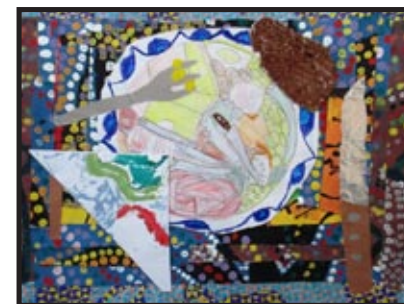
Освојили смо **16** награда на екипним такмичењима у различитим спортовима. Највећи успех, већ дужи низ година, постигли смо у стоном тенису, **2. место на републичком такмичењу!**

Филип Ђурић, V₂

Урош Костић, V₂

Јанко Михајловић, V₂

Минин споменар

Споменар није обична свеска, споменар је место у коме се чувају личне успомене. Нарочито је био популаран до осамдесетих и деведесетих година прошлог века, а онда су се појавили рачунари...

Врста је аутентичног, личног записа, слика једног времена, једне генерације. Листајући споменар можемо да се прisetимо реџимо ко се с ким дружио када смо били у школи, коју музику је слушао, за кога је навијао и сл. Корисници су се уписивали на великим и малим одморима, откривали своје симпатије или тајне.

И наши књижевници, поред својих „обичних белешки“, имали су и споменаре (своје интимне белешке). Ту би се уписивали њихови пријатељи, омиљени песници или битни савременици. Сећање на интимне тренутке и сећања на емоције које су ти тренуци изазвали обично се везују за жене. Међу угледним песникињама деветнаестог века, које су имале своје споменаре, спада и Мина Караџић-Вукомановић (1828 – 1894), ћерка Вука Стефановића Караџића. Она је уживала у пажњи Вукових пријатеља, обично књижевника и издавача, у то време отменог друштва, који су често долазили у њихову кућу. Мина је била природно лепа, школована и смерна, те је привлачила пажњу многих образованих и угледних људи.

Поред њених савременика, Јакоба Грима, Ђуре Даничића и Петра II Петровића Његоша, у Минин споменар уписао се и Бранко Радичевић 1847. године песмом „Певам дању, певам ноћу“ коју је у тренутку за њу певао:

*Певам дању, певам ноћу,
Певам, селе, што год оћу:
И што оћу, оно могу,
Само једно још не могу:
Да запевам гласовито,
Гласовито, силовито,
Да те дигнем са земљице,
Да те метнем међ звездице.
Кад си звезда, селе моја,
Да си међу звездицама,
Међу својим, селе моја,
Милим сестрицама.*

Због ове песме, критичари су доста писали о вези између Мине и Бранка и тумачили је као јаку платонску љубав. У то време Бранко Радичевић је био студент крхког здравља.

Касније је пронађен и Минин запис о Бранку, која је, без сумње, такође гајила лепа осећања према нашем познатом песнику романтизма. Ево шта Мина каже о Бранку (преузето из књиге „Мина – Вукова кћи“, Војислава Латковића):

„Сјећам ли се Бранка? А заборавља ли се како који лепо спомен? Сјећам га се често, кад с тугом, кад с весељем. Рекла бих да га и сад гледам очима. Та бјеше нам сваки дан у кући као син и брат.

А је ли чудо?

Зна се да је Вук радо прикупљао наше драге даровите људе. Вуковом оку не оте се необичан дух и богаро срце Бранково... На жилавом врату... сједаше глава дивна кроја, широка песничка чела, густе отворене мрке косе... каткад би у разговору затресао ту бујну косу као лав своју гриву. Испод чела сијаше око необичним сјајем. Дојако не видјех тијех очију, и тешко их је гдје видјети...веселост, нека блага, детињаста веселост бјеше... поглави-та особина Бранкове нарави. Гдје год га видјех и увјек затекох на лицу његовом овај исти благи весео израз, што га дична и још више дичаше. Лака корака, заваљене главе, ево га где иде, а ко би га видјео отпрва би помислио: овога је вила посинила, па сад хода по земљи гдје му мјесто није, да тек пјева и друге весели“.

Бојана Ђорђевић

КОНКУРС ЗА НАЈБОЉУ ДИГИТАЛНУ ФОТОГРАФИЈУ

1. НАГРАДА

Младен Дулкановић, VIII р.

2. НАГРАДА Марко Ашанин, VIII р.

3. НАГРАДА

Александра Милошевић, VII р.

Јован Ристић, VIII р. ОШ „12 септембар“

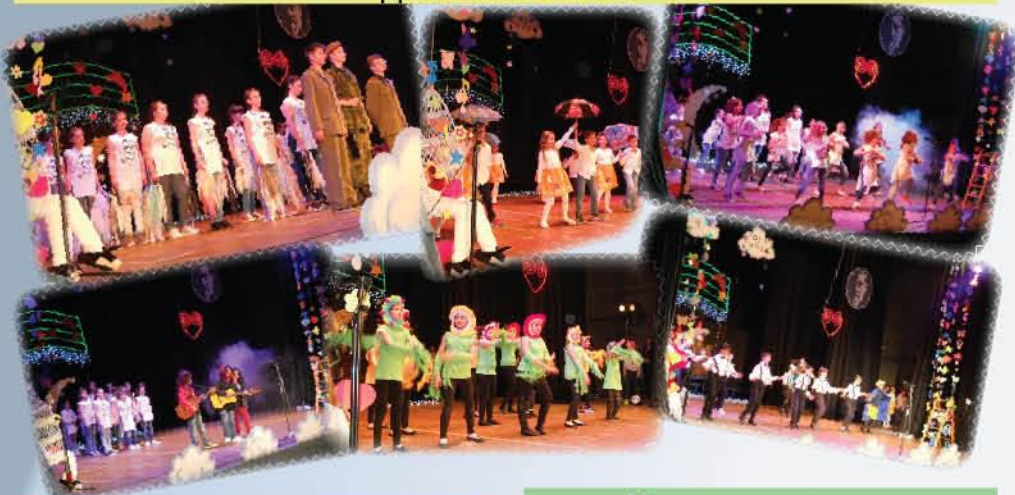
ПОХВАЛА

Ове године смо по први пут расписали и конкурс за дигиталну фотографију. Тема конкурса била је „Простор и перспектива“. Осим ученика наше школе, на овај конкурс, одазвали су се и ученици ОШ „ Вук Караџић“ и ОШ „ 12.септембар“.

Селекцију награђених фотографија урадио је др. Емил Влајић, лекар специјалиста неуропсихијатар-епилептолог у ЗЦ Зајечар , који је и велики заљубљеник у фотографију и у уметност уопште. Др. Емил Влајић, је организатор бројних изложби фотографија AD MANUM MEDICI, на којима своје фотографије излажу лекари фото-аматери, чланови Српског лекарског друштва. Организатор је и симпозијума „Медицина у уметности“ који се одржава сваке године у Зајечару.

Захваљујемо се свим учесницима овог конкурса , а посебно др. Влајићу који је прегледао све радове и издвојио четири фотографије које су награђене.

Дан школе 2017.

Сарадња са Црвеним крстом

Карневал

Читалачка значка

Европски Дан језика

Републичко такмичење у стном тенису
Освојено 2. место

Такми

Дан победе над фашизмом

Показна вежба Ватрогасно-спасилачке јединице Неготин

Сајам науке- Књажевац

чења

Свечани пријем првака 2017/2018.

Сеоска чаролија

Дечија недеља, Дечији вашар, караоке

Дани Азербејџана

Размена божићних честитки (е Twinning пројекат)

Трибина „Улога баке и деке у одрастању детета”

Новогодишња радионица за маме и тате

Радови ученика у продуженом боравку

Обележавање школске славе Светог Саве

Предавање лекара о здравој храни и личној хигијени

Стручно усавршавање наставика

Страница мог дневника

Драги дневниче, јуче сам дошао са мора. Испричаћу ти шта ми се десило. Ово је најзанимљивије путовање на коме сам био.

Касно увече смо од куће пошли на море. Прошли смо кроз Македонију и Грчку, поред града Солуна, па у Пефкохори. Када смо стигли тамо, нашли смо смештај у малом хотелу. Сутрадан сам упознао другове из Републике Српске и Србије са којима сам се играо, а касније отишао на плажу. Вода је била баш хладна, али ми смо се навикли после десетак минута. Сваког дана смо јели лубенице, журили смо се, сликали смо се и играли игрице. На плажи смо се такмичили ко дуже може да издржи под водом, а затим смо правили куле и замкове у песку. Једног дана смо се возили бродом и отишли смо на три острва. Капетан ми је дао своју капу и кормило и пустио ме да мало управљам бродом. У повратку смо скакали са брода у море и хранили галебове.

Било нам је лепо и баш смо се забављали, али је убрзо дошао крај и морали смо да идемо кући. Мени се море јако свидело, упознао сам пуно нових пријатеља и видео занимљива места. Надам се да ћу и следеће године ићи на занимљиво путовање.

*Андрија Лазаревић, III,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин – 1. место*

Љубав не познаје границе

Налазим се на тремеџи, границе са Румунијом, Бугарском и Србијом. Границу могу прећи на граничном прелазу уз пасош. Али, моје срце не познаје границу, нити има пасош за прелазак.

Често пута моје мисли одлутају преко границе, а са њима и моје срце. Питате ме зашто и како? Е па, овако. Легос сам са породицом био на море у Бугарску. Упознао сам једну прелепу девојчицу Вању, родом из Бугарске. Правила је дворца од песка. Тихо сам јој се придружио и додирнуо њену мекану, нежну руку. Подигла је главу, угледао сам два ока плава. У моменту сам се заљубио у те очи плаве. Срца су нам обома јаче залупала, осетио сам то по влажним длановима.

Срећом, открили смо да говоримо енглески језик. Тако смо се разумели. А и да нисмо знали енглески језик, споразумели бисмо се очима и срцем.

Волим и вољен сам, без граница јер наша срца не знају за границе, нити ће знати.

Људи, волите се и преко границе јер тако их бришемо и стварамо везе, другарства, а и бракове.

*Александар Гуцугановић, IV разред,
ОШ „Стеван Мокрањац“ Кобишница
– 1. место*

Љубав не познаје границе

Моја прабака се зове Верица. Има 68 година. Коса јој је седа, а очи браон боје. Стално се облачи у црно зато што жали моју баба Бранку. Она је сналажљива и добра бака.

Стрпљиво чека тај један дан у недељи да дође код ње. Увек нас дочека са сузама у очима од среће. Она нам увек спреми нешто лепо да поједемо. Сто је увек препун хране коју сестра и ја волимо. Воли да се шали са нама и увек је ту да нам помогне.

Од свих бака, она је мени омиљена. Њено срце је препуно љубави према нама и све би учинила за нас.

*Антонио Бојовић, III,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин – похвала*

Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба

Ову изреку сам чула много пута. И увек см се питала: „Зашто одрасли мисле да је нама деци најлакше?“ Док смо научили слова и бројеве; латиницу, множење и дељење, домаћи сваки дан. И слободни смо кратак зимски и летњи распуст. Као да најмање времена имамо за игру. А то највише волимо.

Имам млађу сестру. Она има три године. Кад је била у колевци – ништа. Само једе и спава. Нема никакву забаву. Не зна ни да се игра. Како расте, боље јој је. Може нешто и сама. До школе ће научити много.

Мама и тата стално нешто раде. Рано ујутру иду на посао. Врате се уморни. Онда ручак, судови, усисавање, пеглање, дрва, ложење. Увече вечера, купање. Викендом набавка и пијаца. И стално неки рачуни. Као да стижу сваки дан, а пара нигде. Три пута недељно нас воде на тренинг. Увек нас пожурују. Стално се питам: „Чему толика журба? Полако, стићи ћемо“.

Мислила сам да је баки и деки најбоље. Примају новац, а ништа не раде. Седе у парку и хране голубове као на цртаном филму. Чувају нас по потреби.

Али, уствари, они све своје време проведу у чекаоници. Чекајући прво једног лекара, па другог, трећег – и на крају апотека. Да не причам о организацији операције катаракте на клиници.

С обзиром на то да знам да рачунам, када све саберем и одуздем, ипак је нама стварно најбоље. У школи сам упола мање него они на послу. Трудим се да тамо запамтим све, да кући мање учим. Добро, за такмичење се трудим више. Рођендани и играонице, сваки викенд. Сваки дан возим бицикл, ролере, тротинет, играм стони-тенис... Чисту одећу и патике морам да имам, као и луткице. За рекреативну наставу на Златибору се спремам пола године. Мама каже: „То не вреди толико! Као да ће вас хранити пршутом и кајмаком, а не пасуљем на казан“. Али, ђак сам – шта ћу, морам да идем, љутила би се учитељица.

Ипак се са свима њима не бих мењала. Само да дуже траје.

*Миа Гергиновић, III,
ОШ „Вера Радосављевић“
Неготин – 2. место*

Јелена Крстић, I

Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба

Има једна школа у мом крају, за њу сва деца знају.

У ту школу идем и ја и много сам срећна.

Школа је велика, а ђака је мало али је сваком ђаку до ње стало.

Учи се, чита и пише, свако пуним плућима дише.

На табли се задаци решавају, неки ђаци знају, а неки не знају.

Моја школа је на два спрата, мало је ђака, а пуно врата.

Најлепше је то ђачко доба школа нам је кућа, а учioniца соба.

Моја школа има име „Павле Илић-Вељко“ и ја се поносим тиме.

*Анђела Димитријевић,
III разред,
ОШ „Павле Илић-Вељко“
Душановац подручно одељење
Михајловац – 3. место*

Љубав не познаје границе

Волимо лето и волимо кишу, волимо кад се гране на ветру заишшу.

Волимо сунце, волимо воду, сањамо да постанемо капетани на броду.

Волимо лопту, волимо траву, волимо фудбал и ознојену главу.

Волимо распуст и бакину храну, волимо да све завршимо у једно дану.

Волимо кад се деца у паркићу скупе, волимо девојчицу из последње клупе.

Волимо да растемо да бисмо велики постали, а велики опет желе да постану мали.

Волимо осмех на мамином лицу, срећни смо кад схватимо да љубав нема границу.

*Филип Стојисављевић, III, разред,
ОШ „Вук Караџић“ Неготин – 3. место*

Страница мог дневника

Драги дневниче,

Одавно ти нисам рекао шта се све променило од октобра 2017. Променио сам школу и зато нисам имао баш пуно слободног времена.

Сада идем у једну малу школу која ми се у првом тренутку није допала, али временом сам увидео да сам погрешно. Сада се будим са жељом да идем у школу јер се у њој осећам слободно и безбедно. Овде учим својим темпом, а када се уморим добијем дозволу и опустим се уз компјутер. Све што ми није јасно, питам своје наставнике, а они ми стрпљиво објасне. Овде се крећем слободно, без страха да ће нешто лоше да ми се деси.

Почетком децембра написао сам писмени састав за конкурс. Први пут ми се десило да је мој рад био толико добар, да се свима свидео. Пред ученицима, гостима, родитељима и наставницима је прочитан, похваљен и награђен. Ја сам био тад срећан, радостан и поносан на себе због свог успеха, а и моја мама је била поносна и срећна.

Потом смо кренули напорно да вежбамо за „Светог Саву“. Учили смо песмицу за приредбу и спремали костиме. Сви костими су били предивни. Гости и родитељи су били врло изненађени и желели да се сликају са нама. На самој приредби сам био главни лик, па су се и са мном сликали и похвалили су ме.

У овој школи стално имам могућности да учествујем на такмичењима, да читам књиге, учим без напора, дружим се и осећам слободно.

Моји укућани су задовољни и срећни због мојих успеха. Због свега тога сам и ја поносан.

*Јован Ристић, VII разред,
ОШ „12. Септембар“ Неготин – 1. место*

Катарина Милић, VI,

Једна страница мог дневника

Драги дневниче,

Прохладан дан, кроз прозор гледам немирне гране моје брезе како се у ритму ветра њишу с једне на другу страну. А листић на грани, као да дрхти, у страху да ће сваког тренутка напустити своју дружину и пасти. Тако је моје срце треперило кад сам кренуо у пети разред.

„Видећете ви, ц,ц,ц, видећете када кренете у пети разред! Убиће вас писање, рачунање, оштрење оловака, домаћи задаци. А тек наставници, ех, са њима ни Супермен не би изашао на крај!“

Дођао је и тај дан, први септембар. Поучени Периним причама, замишљали смо наставнике како нам за контролни дају по десет задатака и ликујући над нашим главама како не можемо да их решимо, дају нам јединице из владања, а Супермена вуку за уши пред нама.

Хладан зној ме облива на саму помисао на школу. Кад сам стижао пред улазна врата школе, скаменио сам се. Ни напред, ни назад. Друга деца су ме погурала унутра, иначе, ко зна када бих направно први корак ка холу школе. Помислио сам: „Е, Марко, сада нема назад! Обрао си зелен бостан!“

За неколико недеља већ смо се навикли. Прелажење из једне у другу учионицу, за сваки предмет имамо новог наставника. Већина мојих другова се навикла, али један мој друг је дуго у ходнику очекивао да сретне уплаканог Супермена. И сада срећемо Перу и у пролазу га чујемо: „Ех, да само видите како је у осмом разреду... Па ви нећете ни један дан издржати.“ Са осмехом на лицу само прођемо поред њега.

Кажу, када се човек суочи са страхом, страх нестаје. Тако и ја. Сада ми је лепо у школи, пети разред није страхан!

*Марко Уруковић, V,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин – 1. место*

Бачко доба моје баке

Живимо у времену у коме компјутери, модерни телефони, интернет и телевизија у великој мери утичу на наш живот. Живот без технологије је тешко замислити, али није увек било тако. Потрудићу се да вам пренесем део приче коју је мени моја бака причала о ђачком животу њеног времена.

Моја бака је похађала основну школу између 1952. и 1956. године. Да, само четири разреда основне школе. Тако је тада то било на селу, нарочито женска деца су ретко ишла даље на школовање. Био је први септембар, присећала се бака, узбуђена што ће кренути у школу. Обукла је своје ново одело и полако је са старијом сестром кренула пешице у школу. У то време није било превоза, нити су родитељи децу возили у школу, пешачили су од куће до школе километрима по свим временским условима. Најтеже је било по киши и када су били велики сметови снега. Тада је било много више снега него данас, онда би старији школарци ишли први и својим ходом олакшавали млађима да се пробију кроз висок снег. У школи је имала учитеља који је био веома строг. На часу су морали пажљиво да слушају лекције, иначе би били кажњавани тако што би у ћошку учионице клечали на зрнима кукуруза или добијали штапом по претима. Од прибора су користили мале табле, креду и сунђер, а за рачунање мала дрвца. Уместо школских торби, користили су вунене торбе, ручно рађене које су носили преко рамена. Поред прибора у ташни, носили су и ужину јер је у школи нису добијали, а нису имали ни где да је купе. Било је то најчешће парче проје са сиром. Када би се вратила из школе, морала је прво да се пресвуче да не би случајно испрљала или поцепала ново одело, које је било скромно у односу на данашњу гардеробу. Било је углавном од вуне и ручни рад њених бака. Пошто су деца имала само пар комплета, одело је морало да се чува. Домаће задатке би обично радила по ливадама и стрњикама чувајући стоку, од које су сви укућани живели, а и најмлађи чланови породице су имали свој допринос у томе. Као и њени вршњаци, морала је да обавља много кућних послова. То је углавном било доношење воде или чишћење куће. Тадашње куће су биле изграђене од блата, сламе и дрвета са земљаним подом.

Уживала сам у бакиним причама више него у било чему од ове модерне технологије данас. Сада, када више није са нама, њене приче дубоко чувам у свом срцу, јер знам да ми не може више неуморно препричавати изнова и изнова.

*Анастасија Чоботић V разред,
ОШ „Вук Караџић“ Неготин – 2. место*

Бачко доба моје баке

Сви одрасли људи кажу да је ђачко доба најлепше доба у животу. Тако исто каже и моја бака Марица. Другачије се живело у доба кад је она била ђак, али има и много сличности са данашњим школским животом.

Она ми често прича о тим лепим данима, које она неће никад заборавити. У рано пролеће бака је са својим родитељима живела на салашу, који је био удаљен три километара од села. Морала је веома рано да се пробуди и крене у школу. Са својим другарицама разговарајући, брзо би стигла, никад није каснила на први час. У школи је њој било веома занимљиво, волела је да слуша учитеље и наставнике, посебно је волела предмет историју.

Деца су у то време веома поштовала наставнике, били су мирни и дисциплиновани за време часа. За време одмора је било игре, смеха. Моја бака је много волела да игра „школице“ и „ластиш“. У школи су имали домара ког су звали Чича. Он је те лепе игре прекидао звоњавом, које је означавало почетак часа. Сва деца тог времена су се веома радовала ужини. После дугог пешачења, игре, учења, веома су пријале топле мекице, чај, хлеб намазан џемом, бела кафа. Мојој баки и њеним другарицама у то време ништа није било тешко. Дечаци су помагали Чичи да носи дрва до сваке учионице, а девојчице су помагале теткици у кухињи. После подне свако дете је чувало овце или говеда. Моја бака је чувала две краве и петнаест оваца, а на ливади је писала домаћи задатак.

Моја бака има пуно лепих успомена из ђачког доба и увек ми каже да је права срећа бити ђак.

*Манујел Младеновић, VI разред,
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Јабуковац – 2. место*

Ђачко доба моје баке

Често волим да склопим очи и мислима одлутам у неко прошло време, у доба када се другачије мислило и живело. Захваљујући причама моје баке живот мојих предака у прошлости постао ми је занимљив.

Школа је била ново искуство за мене, али и за моју баку. Ђачко доба је диван и безбрижан део детињства. Школа моје баке имала је много ђака. Учионице су биле скромне, дрвене клупе, пећ око које су се скупљали промрзли ђаци пешаци. Ђаци су били мирни и послушни. Оцене су биле као и данас - од један до пет. Нису имали много књига, а учитељи су били строги. То је било време када су сви ученици носили униформе, тегет мантиле. Изгледали су као јато птица. Моја бака је живела на селу, путовала је аутобусом од куће до школе. Имала је обавезу да помаже родитељима око стоке, па тек након завршених кућних послова могла је да решава домаће задатке и да учи. Нажалост, дешавало се да нема времена за своје школске обавезе након напорног рада. Али, када прича о томе, она се не жали. Она веселим гласом говори како су то била срећна времена. Стално говори да су се деца више дружила. Мени су најзанимљивије игре њеног детињства.

Детињство моје баке је било јако лепо на начин на који ми данас нисмо навикли.

Вељко Јанковић, V^р

ОШ „Вера Радосављевић“ Неготин – 3. место

Од записа у споменару до поста на фејсбуку

Некада је све било теже, много копликованије, али свету није требало интернет-мреже, било је интересантније.

Питајте деку, он ће вам рећи како је било поред пећи док уживали су у причи која данас на бајку личи.

Раније су се сви заједно играли, разно воће заједно брали, а сада су деца на рачунару, не знају ни за једну причу стару.

Сви су ишли у библиотеку, ако нешто не знаш – питаш деку, а сада само укуцаш на интернету и видиш било које место на свету.

Надам се да сте схватили разлику, ако нисте, размислите, даћу вам прилику, раније су људи споменаре писали, много волели, а данас се у љубави без поста не бисте лепо провели.

Стефан Томић, VI^р

ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин – похвала

Селена Душић, V²

Ђачко доба моје баке

Данас је бити ђак право уживање, а како је било некад – испричала ми је бака.

Када је она била ђак, у селу је било много више деце, учитељи су били строжи и није се могло изостајати из школе „за сваку ситницу“. Њихов учитељ имао је штап и сваког ко није учио и писао домаћи научио би памети болним ударцима по рукама и клечањем на зрнима кукуруза. „Имали смо и магарећу клупу“, сећа се бака. Тамо су седели ученици који се нису лепо понашали.

У школи су учили предмете које ми данас немамо – домаћинство и ручни рад. На тим часовима учили су да „управљају“ шиваћом машином, плету, уређују дом, па и кулинарске вештине. Волели су те часове јер су били врло занимљиви.

Ученици су, као и моја бака, морали да пешаче по неколико километара до школе, без обзира на временске услове. У једној истој одећи ишли су по неколико дана. Њихови родитељи нису имали новца за „крпице“ и кожне ципеле, већ су деца носила гумене опанке. Често им је било хладно, али су то морали да поднесу. И чини ми се – били су много здравији него ми данас.

Волим да слушам бакине приче и упоређујем њено одрастање са својим.

Нема сумње, нама је данас много, много лакше – нема батина због незнања, нема магареће клупе, нема дугог пешачења до школе. Временом се све измењало, а нова и модернија технологија омогућила нам је лакше и „безболније“ школовање.

Аиђела Мораревић, V разред,

ОШ „Стеван Мокрањац“ Кобишница – 3. место

Страница мог дневника

Снови и стварност. Они су део нашег живота. Понекад је реалност тако тужна да једва чекам да упаднем у сан, јер сам сигуран да ме тамо чека нешто ново, лепше другарство, бољи живот.

Још један дан иза мене. Лош дан. Зато ћу сада поново искористити и тај лош дан и записати на овом парчету папира... Знаш да ћу на тај начин осетити мир, који ми значи у овим тренуцима бола, који нема куда. Чини ми се да ми је сваки даном све теже и теже. Покушавам да схватим где сам погрешно. Желим да побегнем и одем негде далеко, где нема лоших другова, где нема лажи и превара, где нема неправде, где нема галаме. Где нико никог не осуђује, где нико никог не вређа. Желим да упаднем у сан где су сва деца иста, где цвета другарство и љубав. Где се сви играмо, дружимо без притисака и провокација. Где можемо слободно да се понашамо и играмо, где смо стварно ми- ми.

Не видим никог, нема никог око мене. Сувише сам тужан и патим да бих приметрио неког. Све се окренуло против мене, све су очи уперене у мене. Ничим изазвано. Плаче ми се, Ја сам сам. Шта могу? Не умам да се борим, има их пуно. Бојим се. Не могу да побегнем из своје коже.

Зато, боље да сањам. Тада ми лакне, заборавим на све, тада и мени сунце сине. Летим далеко, окружен сунцем, смехом, љубављу, добротом, миром, добрим старим другарством.

Александар Давидовић, V разред,

ОШ „Павле Илић - Вељко“ Радужевац – похвала

Ђачко доба моје баке

Отишао сам једног поподнева код моје баке са посебном намером, да ми у овај снежни зимски дан, док она пије кафу, а ја пијем сок и једем колаче, прича о свом ђачком животу.

Схватио сам да сам и до сада понекад чуо нешто о бакином ђачком животу, али да се сем реченице: „Е, децо, у моје време ми смо знали да се играмо“, ничега више не сећам. Можда је после ове уследила још нека реченица, али је ја нисам чуо, зато што ме није нешто претерано занимало или зато што сам журио да се играм и нисам желео изгубити време слушајући. Ипак, за потребе овог рада баш сам желео да сазнам како је

изгледало ђачко доба пре шездесет година. Слушајући баку, одмах сам помислио колико се разликовало моје од њеног доба. Моје је обележено компјутерима, интернетом, мобилним телефонима, а у време школовања моје баке су се тек појављивали први телевизори у црно-белој боји. Њено детињство и детињство њених вршњака је било скромније него данашње. Док се моји укућани и ја саплићемо о играчке моје млађе сестре, моја бака је имала једну крпену лутку коју је сама правила са својим другарицама. И тада су дечаци волели фудбал, али уместо неколико фудбалских лопти имали су једну и то платнену. Пуно су се дружили и игра-

ли, волели су жмурке и јурке. Мада њихово знање које су понели из школе није мање од нашег, њихове школске торбе биле су неколико пута лакше од наших. Пуно су читали, поштовали и слушали своје учитеље и наставнике. Имали су пуно обавеза, како кућних тако и школских. Од малена су научили да поштују правила понашања.

Схватио сам да, и поред много разлика, постоји и много сличности између ђачког доба моје баке и мог доба, а то је детињство и све радости које оно носи.

Илија Карановић, V разред,

ОШ „Вук Караџић“ Неготин – похвала

Литерарни конкурс из енглеског језика

A page from my diary

Dear diary,

Today was very interesting. It started like every other day... I woke up, washed my face, brushed my teeth, got ready and went to school. When I arrived there, I heard my classmates talking about a new student but I thought it was just another rumor so I plugged my earphones in and listened to 'Sick of it' by Skillet and dropped my bag in front of the classroom where we had our first class. First class was Serbian language, and the teacher officially announced the arrival of the new student and told us her name. Her name was Jelena. Jelena is thin, with brown hair and brown eyes. Since I was one of the few students who sat alone I offered her a seat and she agreed to sit with me. We talked after the lesson and we found out that we had a lot of things in common. Later, we walked home together because she lives nearby. I told her more about myself and my family and she told me a lot about herself as well. I got a feeling that this could be one beautiful friendship.

Марија Душкић 7-2

ОШ „Бранко Радичевић“ - 1. награда

A page from my diary

Another day passed like every other, full of happenings. And then at any place where I'm alone, I put them in my book full of secrets called a diary.

Everything revolves around: hours, days, weeks, months, and my life, too. Problems are hidden everywhere, and there is less courage to face with them. Now, it's the time to ask ourselves what is behind the doors. It's time for us to open them, to face it, whatever is behind them. Maybe it is the fear of something? There's nothing worse than losing someone, who you thought was your everything. A person, who would at some moments cry and then laugh with you. In my life that person has partly disappeared. He doesn't want to come back, although my other part of myself wants that piece of him. Maybe I deserve to be sad because sadness is the only thing I've been feeling for years and I don't know how to change it. The day that I met him, my life changed... the way he made me feel was hard to explain. I hope, when we grow up, he will find our picture and remember me. I've learnt that the world is not created the way I want, and the way where I'm walking is not covered with petals of white roses.

Those who are worth remembering are still there and they print the most beautiful pages of my diary.

Анета Јанковић 8-1

*ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин
2. награда*

A page from my diary

Day1: Dear diary, today we are getting ready to go to Germany. I am very excited cause I heard it's a very beautiful place, also my uncle will be going with us to Berlin since he knows German and also wants to see Berlin.

Day5: Dear diary I haven't been writing the other days since there was nothing special about them... Anyway we managed to get to the hotel and it is extremely beautiful. The food is amazing. We will start exploring the city tomorrow.

Day6: Dear diary, my uncle found out that there was a video game museum here in Berlin, so we went there. When we got there, it was filled to the brim with very old video game consoles that you could play with. It was fantastic.

Day 7: Dear diary today we visited the Brandenburg gate. It was massive standing at a staggeringly tall height of 26 meters. The architects were Carl Gotthard Langhans and Johan Gottfried Schadow, after that we went to visit the Berlin wall. Its height was 3.6 meters and it was made a few years after the Second World war with its purpose being to separate west[democratic] and east[communist]. The wall was eventually destroyed a few years before the end of the cold war.

Day 8: Dear diary two more days and we have to go home, anyway today we visited the Berlin cathedral. Its length is 114 meters and its width is 74 meters, it's built in the baroque style. After that we went to visit the Mauerpark. Its name means wall park since it used to be a part of the Berlin wall. It is very nice.

Day 9: Dear diary today we went to visit the east side gallery. It's the longest remaining part of the wall with a lot of graffiti. It was awesome to see the wall once again, next we went to see the Berlin victory column. Its height is 67 meters, it was built in 1873 after the Prussians won the war against the Danish. Its architects are Heinrich Strack, Friedrich Drake, Anton von Werner and more.

Day 10: Dear diary this is our last day in Berlin. I had a lot of fun in this amazing city. Today we visited classic remise. It had a lot of classical cars on display even if I don't know much about cars I could still recognize some, and they were all restored too. After that we visited the Berlin concert hall also known as the Berliner Philharmonie. Its architect style is modern and it was opened in 1963, three years after construction began. Anyway, Berlin was fun, amazing and beautiful but I have to go back home. Goodbye Berlin I will miss you.

Павле Јокановић 6-1

ОШ „Бранко Радичевић“ - 1. награда

A page from my diary

Dear diary,

I got up, brushed my teeth, got dressed and ate breakfast. I was so happy that morning not because it was Saturday but because of my family. Finally, we were together. And this week was special for me. My brother came from Germany yesterday. I was so happy and cheerful. I missed him so much. I went out to meet him. When I saw him, I was smiling and I just wanted him to give me a big hug. We haven't seen each other for a long time. And that was the reason why he decided to spend the day with me. We went shopping, had lunch and talked about many interesting things. I love him so much and that day I realized how much I missed him. He is my support and a good listener.

My brother is the most important person in my life. I would do everything for him and I hope I never let him down.

Катарина Афремовић 8-1

*ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин
2. награда*

A page from my diary

There are many things that happen in life. Some of them are nice and some of them are bad. Most of them stay in our memory. I like the good memories more.

The best memory that I will always keep in my heart is when my baby sister was born. This happened last year. On this day I was almost late for school. I was very confused. There was nobody in my house. My mum was in the hospital from 5 o'clock AM. I was home alone. There was nobody to wake me up. Luckily, I wasn't late. Everything was nice at school. It was just a usual day. When I got home, my dad told me that I got a baby sister. I was very happy. After some time, we went to see mum and the baby at the hospital. It was so small. Was I that small? After three days they came home. The baby would cry, laugh, and sleep. It was all very interesting for me.

It is almost one year from that day. My baby sister started walking yesterday. This made me so happy. This page from my diary still brings the biggest smile to my face.

Павле Пуцаревић 5-2

ОШ „Бранко Радичевић“ - III награда

A page from my diary

Since early age I became aware of the importance of keeping a diary. At the end of each and every day I take the time and put a few lines into the book of time, as I like to call my diary. I am sure that one day I will be happy to have a nice memory of my childhood days.

There are many great things that have coloured the beautiful days of my childhood. Sometimes it is really hard to choose only one happening that merits a special place in my book of time. After some thinking, I would definitely choose the special day when I took first place in the national table tennis competition for boys of my age. This is a rather big success in my mind, to be the best of all the boys from all the parts of my country. This page of my diary is specially marked with a star which symbolizes the height of my achievement. I played two games in the group stage, of which I won both with ease. After that, the eliminatory phase started. I played three more games in this phase and won all three. It wasn't easy, but with lots of effort and skill, I managed to get into the national final game. The final is never easy; the pressure can get to you. Luckily, I managed to overcome the hardships and took the gold medal. It occupies a special place on the wall of my room, as the memory of this event takes a special page of my diary.

This great event in my life took part not so long ago. To be more precise, it was this March, this year, so the impressions are still very strong and the ink on this page of my diary is still quite fresh. I know that one day, after many years, I will read this page with great happiness in my heart. And that's what keeping a diary is all about.

Марко Пуцаревић 8-1

*ОШ „Бранко радичевић“
III награда*

A page from my diary

Since I was a child, I have always liked to write a diary. In fact, it is a notebook where stickers are stuck. And I have got my own special pages.

My favourite page is full of nice and sweet things, stickers in the shape of a heart, sirens, poems and songs. I usually write the events that happened in my life: when I woke up, what I did, how it was at school. There are my secrets, too. For example, who I fell in love with.

I like drawing and my pages are full of colourful drawings and decorative stickers, too. And I think that those pages are filled with magic. They are framed with squares, hearts, and some funny lines. There is the verse of my favourite song in the middle of them.

Everyone should have a diary and its special pages where special events and secrets are hidden.

Милица Стојименовић 6-2

ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин - похвала

Јована Дујкић, VII,

Литерарни конкурс из немачког језика

Eine Seite aus meinem Tagebuch

Liebes Tagebuch,

heute war ein schöner Tag. In der Schule war es auch nicht schlecht. Ich habe vergessen, dass wir heute in Mathe eine Klassenarbeit schreiben. Glücklicherweise war dieser Test sehr einfach. Heute hatten wir auch Sport. Wir haben Kopfstehen geübt und danach haben wir Fußball gespielt. Die Zeit ist sehr schnell vergangen. Als ich von der Schule nach Hause kam, konnte ich schon das Essen riechen, das meine Mutter heute gekocht hatte. Nach dem Essen habe ich mich hingesetzt und gelernt und nun bin ich frei. Jetzt liege ich auf dem Sofa und schaue Fernsehen, danach gehe ich ins Bett.

*Владан Кумрић VIII,
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин*

1. награда

Eine Seite aus meinem Tagebuch

Liebes Tagebuch,

heute war wieder ein schöner Tag. Und ich wollte draußen gehen. Eigentlich wollte ich mich schon gestern mit meiner besten Freundin auf dem Spielplatz treffen. Leider war es nass und sehr kalt und das fand ich extrem schade. Aber ich war froh, weil ich heute meine Hausaufgaben schnell gemacht habe. Und dann konnte ich draußen gehen.

Wir hatten viel Spaß, sind hin und her gesprungen, haben auf der Schaukel gespielt und einander Witze erzählt. Ich hatte heute so viel Spaß und habe komplett die Zeit vergessen. Dann hat mich meine Oma zum Abendmahl gerufen und so war mein Tag wieder zu Ende. Aber ich hoffe, dass ich morgen wieder mit meiner Freundin spielen gehen kann.

*Лаура Јанковић VII разред
ОШ „Стеван Мокрањац“ Кобишница*

2. награда

Eine Seite aus meinem Tagebuch

Ich wußte als ich noch klein war, dass ich unbedingt ein Tagebuch schreiben wollte. Und...eines Tages habe ich es bekommen.

In meinem Tagebuch schreibe ich lustige und verrückte Sachen. Da habe ich eine Seite, die ich besonders liebe. Das ist die Seite, wo ich über einen Jungen schreibe. Der Junge ist aus meiner Klasse. Und ich finde ihn sehr hübsch und interessant. Ich habe ihn in meinem Tagebuch beschrieben...wie er sieht aus, seine Lieblingsfarbe, seine Lieblingsgruppe...also was er mag. Diese Seite ist der einzige Platz, wo ich zugeben kann, dass ich in ihn verliebt bin. Da schreibe ich auch über meine Gefühle für ihn.

Diese Person ist sehr wichtig für mich und deshalb ist das die beste Seite aus meinem Tagebuch.

*Анђелина Казимировић VI разред
ОШ „Јован Јовановић Змај“ Јабучевац*

3. награда

НАСТАВНА СРЕДСТВА НЕКАД И САД

У време када је почела са радом, основна школа „Бранко Радичевић” била је једна од најопремљенијих школа што се савремених наставних средстава тиче, у региону а и шире. Данас, када школа поседује три савремена информатичка кабинета и када је довољно да једним кликом миша уз помоћ интерактивне табле, шетамо са племенима у Африци, видимо насуканог кита у Аустралији, посетимо пирамиде и видимо како функционише људско око, данашњим ученицима је вероватно мало познато како је све то изгледало на самом почетку рада наше школе. И ако није прошло пуно времена од тада, јер смо најмлађа школа у Неготину, техника је узнатрковала и довела до тога да су многа наставна средства просто нестала из употребе и замењена својим савременијим и технолошки савршенијим верзијама.

У жељи да се присетимо онога што је било некад, завили смо у скривене делове школе, оставе, архиве и радионице, у потрази за наставним средствима која су се користила те далеке 1983. године. Како је изгледао фоно тест мама и тата неких данашњих ученика? Како су из биологије учили о екосистемима? На који начин је наставник српског језика могао да прикаже причу из читанке а да је види цело одељење? На ова и слична питања покушаћемо да дамо одговор тако што ћемо из мрака извући све те направе без којих се настава није могла замислити.

Открили смо:

Дијапројектор је пројекциони апарат помоћу којег се на подлогу пројектује прозирна слика са дијафилма или дијапозитива.

Графоскоп је врста дијаскопа којим се могу пројектовати слике, текст или цртежи израђени на прозирним фолијама.

Грамофон је механички уређај за репродукцију звука са плоча.

Пошто један кратак текст у школском часопису не може да дочара данашњим ученицима какве су и како су се користиле све те „чудне направе”, организовали смо и малу изложбу на којој ће сви који ових дана посете нашу школу моћи да виде са каквом опремљеношћу је наша школа кренула у рад.

Марија Думитрашковић

ИЗ УГЛА ШКОЛСКОГ ПСИХОЛОГА

Комуникација некад и сад

Долазак нових и брзих технологија одушевљено смо прихватили. Посебно последњих пар година које су у један мали уређај, мобилни телефон, сместиле неколико различитих уређаја које бисмо ранијих година куповали посебно (телефон, фотоапарат, ГПС, лап топ, играце...), па нам је све одмах доступно.

Бити без телефона некад уопште није био неки велики хендикеп. Често су се деца и људи организовали познавајући нечији дневни ритам, па су долазили на врата желећи да се друже и испијају кафе. Другим речима, знао се кућни ред.

Сећам се да маму и тату нисмо могли да зовемо за сваку ситницу (заборавио сам блок, свеску, патике...), већ само ако се нешто озбиљно десило. Преговарање да се продужи излазак у град није било могуће, јер ако не кренеш кући кад су ти рекли, знаш да ти мама већ увелико паничи а тата је можда пошао да те тражи. Кад се посвађаш са родитељима, или се свађаш или одеш у собу па треснеш вратима. Данас их блокираш на фејсу, или они блокирају тебе, или претите да ћете једни друге блокирати. Шалу на страну, знамо да и преко друштвених мрежа можемо да покажемо све врсте емоција, од најнежнијих до негативних.

Данас, путем друштвених мрежа, пратимо огроман број „пријатеља“, лајкујемо слике и статусе, коментаришемо, што често уме да створи лажан осећај блискости са другом особом, са којом да није тог виртуелног света, можда никад не бисмо развили близак однос. А можда бисмо и били прави пријатељи, али се не трудимо да то у реалном времену постигнемо.

С друге стране, живимо у регији где су чести одласци становника у иностранство, па нам је комуникација са најближима, родбином и пријатељима, умногоме олакшана. Свакодневно можемо да се чујемо и пренесемо једни другима топле поруке. Такав вид комуникације пуно значи и може се слободно рећи да нове технологије заиста пружају огромне могућности, скоро без ограничења.

Не смемо заборавити да највећу вредност имају контакт очима и додир, и да се најчистије и најискреније емоције преносе живим путем, а не путем модерних технологија.

*Психолог
Биљана Шолц*

*Педагог
Зорица Тасић*

Тематска недеља од 09. 10. 2017. - 13. 10. 2017.

„Дани Азербејџана“

Током октобра, ученици наше школе имали су прилику да упознају Азербејџан. Виолета Лазић, професор разредне наставе, испланирала је једну наставну недељу на тему „Дани Азербејџана“. Учитељица је на ову идеју дошла након што је послала радове својих ђака, ученика 3-1, на ликовни конкурс који је расписала амбасада Азербејџана. Током израде ликовних радова, ученици су били знатичељни да упознају ту, до тада њима непознату, земљу звучног имена-Азербејџан. Препознавши мотивисаност ученика, одлучила је да посвети један час њиховој држави и култури. Током ликовног конкурса, остварен је контакт са представницима

Амбасаде, па их је учитељица упознала са својом замисли. Били су одушевљени идејом да ће се у овом делу Србије промовисати њихова култура. Тако да је уместо једног часа, цела недеља посвећена Азербејџану. Током тематске недеље спроведене су различите активности у којима су учествовали ученици и наставници наше школе. Ученици 3-1 писали су писмо друговима из Азербејџана, упознали се са инструментима из ове земље, гледали презентацију о њеној природи и култури, израдили заставнице Азербејџана и учествовали у радионици о толеранцији међу културама и важности чувања своје и упознавања других култура. Вели-

ко финале је представљао јавни час на коме су ученици учествовали у квизу о Азербејџану, а поред бројних колега који су присуствовали, посебну част својим присуством су нам указали Први секретар у Амбасади Азербејџана, г. Махур Гасимов и конзул г. Ализаде. Ученици су се јако обрадовали гостима, који су им поклонили школски прибор, разгледнице Азербејџана и све засладили поклоном, без кога се не иде у посету детету, било да је из Србије, Јапана или Азербејџана-чоколадом. Следеће дружење са представницима Азербејџана заказано је за Дан школе. Добро дошли!

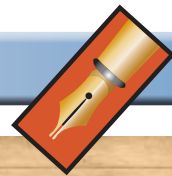
Милица Јевремовић, VI разред

Уна Којчић, IV₁

Невена Станковић, VI₁

Упиши се у мој
лексикон...

1. Име и презиме:

1. Радмила Ђорђевић (библиотекарка)
2. Биљана Андонов (наставница српског)
3. Милијана Ђурић (наставница енглеског)
4. Зоран Радојичић (наставник географије)
5. Сузана Стојковић (наставница немачког)
6. Милош Јотић (наставник техничког)

2. Дан, година рођења и хороскопски знак:

1. 20.12. стрелац
2. 12. 3. 1961. рибе
3. 24. 10. 1987. шкорпија
4. 31. 7. 1968. рак
5. 23. 12. 1989. јарац
6. 23. 8. 1983. девица

3. Омиљена група, певач, певачица:

1. Легенде, Тома Здравковић, Цеца
2. Арсен Дедић
3. Сергеј Ђетковић
4. Екатарина Велика
5. Дино Мерлин
6. Легенде

4. Омиљени глумац, глумица

1. Ричард Гир, Милена Дравић
2. /
3. Вук Костић
4. Роберт де Ниро
5. Николас Кејџ
6. Срђан Тодоровић

5. Омиљено јело и пиће:

1. торта и сок
2. хлеб и вода
3. чоколада и вода
4. пасуљ и кока-кола
5. лазање
6. мућкалица

6. Шта радите кад ништа не радите?

1. Бројим звезде.
2. Питам се шта би било кад би било.
3. Планирам следеће путовање.
4. Кулирам.
5. Слушам музику.
6. Одмарам.

7. Ваш животни мото:

1. Не нервирај се, живот је кратак!
2. Уживај у оном што имаш.
3. Очекуј неочекивано!
4. Шта да се ради!
5. Ништа није немогуће!
6. Чини добро - добре се надај!

Лана Тодоровић, VIII₁

Милица Јевремовић, VI разред

Милица Јевремовић, VII разред

Живко Поповић, V разред

Јанко Михајловић, V₂

Софија Ницуловић, VII₂

Анђела Цојић, VI₃

Анрија Ђурковић, III₁

Илија Сиротовић, V₂

Марија Данесковић, I разред

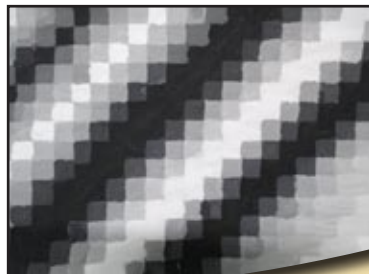
Михаела Првуловић, III₁

Марко Уруковић, V₂

Марјан Матић, VII₂

Предраг Перих, VII₃

Милица Тујкић, VII₂

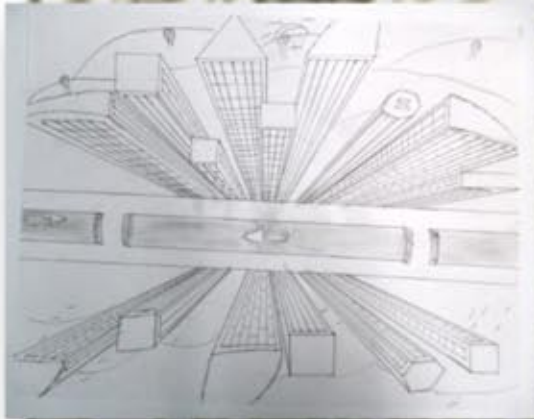
Редакција:

- Бојана Ђорђевић, наставница српског језика
- Весна Првуловић, наставница енглеског језика
- Марија Думитрашковић, наставница верске наставе
- Љубиша Благојевић, наставник ликовне културе
- Ученици- чланови Новинарске секције

Захваљујемо се директору Ђукић Драгану, наставницима, учитељима и педагошко-психолошкој служби на сарадњи!

Штампа: "BLAŠCOPY" Неготињ

1. награда

Сава Ранђеловић, 7р.
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин

2. награда

Хелена Михајловић, 8.р.
ОШ „Вук Караџић“ Неготин

3. награда

Константин Јањић, 8р.
ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин

Наташа Каралић, 8.р
ОШ „Павле Илић Вељко“ Прахово

Бран кова пал ета 2018.

Тијана Бубуловић, 8.р.
ОШ „Ј.Ј. Змај“ Јабучевац

Тамара Александровић, 5.р.
ОШ „Вера Радосављевић“

Теодора Костандиновић, 5.р.
ОШ „Бранислав Нушић“ Урочица

Стефан Војиновић, 5.р.
ОШ „Павле Илић Вељко“
Радујевац

Марко Станковић, 7.раз. ПОХВАЛА
15. Ликовни конкурс основних школа
Србије– Панчево

Јана Вељковић, 6.раз. 1. НАГРАДА
за костим, на изложби „Сцена, маска, костим,
лутка“ Нови Сад

Константин Јањић, 8. раз. 2. НАГРАДА
на конкурс ОШ „Момчило Ранковић“
Рајац

Таленти напред!

Аца Илић 6. раз,

52. Дечији октобарски салон –
Београд

Лука Петровић, 6. раз.

Кристина Гачић, 6. раз. ПОХВАЛА

52. Дечији октобарски салон –Београд

Кат. бр. 91

Петар Видић, 6. раз. ПОХВАЛА

52. Дечији октобарски салон –Београд

Марија Рајић, 6. раз.

Кат. бр. 106

Милан Карготић, 8 раз.

Матија Манић 6. раз.

Кат. бр. 99

Драгана Стојановић, 6. раз

Кат. бр. 102

Никола Митуљиќић, 8.раз.

Јана Вељковић, 6. раз.

Уна Балчановић 6. раз.

Кат. бр. 88

Анђела Величковић 6. раз,
52. Дечији октобарски салон –
Београд

Вељко Перишић 8. раз,

Кат. бр. 104

Лана Петковић 6. раз.

Кат. бр. 108